

Maksim Gorki DANKO'NUN YÜREĞİ

Çeviren: Vartan İhmalyan

Resimleyen: Ateş Aydemir

6. basım

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Maksim Gorki

DANKO'NUN YÜREĞİ

Çeviren: Vartan İhmalyan ■ Resimleyen: Ateş Aydemir

Yayın Yönetmeni: Samiye Öz
Yayın Koordinatörü: İpek Gür
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir S.
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Güldal Yurtoğlu
Düzeltili: Nurten Sönmezcan
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Ekosan Matbaası

1. basım: 2000

6. basım: Mart 2011

ISBN 978-975-8440-84-9

Danko'nun Yüreği, Maksim Gorki

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2000

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için
yapılacak kısa alıntılar dışında
yayımcının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

Maksim Gorki

Gerçek adı Aleksey Maksimoviç Peşkov, herkesin bildiği adı Maksim Gorki idi. 1868'de Novgorod'da doğdu. Küçük yaşta yetim kaldı, okuyamadı. Uzun süre başıboş, yoksul bir hayat sürdü. Zaten takma adı Gorki, "acı" anlamına gelir. Edebiyat tarihine birbirinden güzel yapıtlar armağan eden bu büyük yazar, 1936'da yaşama gözlerini yumdu.

DANKO'NUN YÜREĞİ

İçindekiler

Yevseyka'nın Düşü, 7

İlya'nın Çocukluğu, 20

Danko'nun Yüreği, 55

YEVSEYKA'NIN DÜŞÜ

Küçük Yevseyka, çok iyi bir çocukmuş. Bir gün deniz kıyısında balık avlıyormuş. Balıkların inadı tutar da oltaya vurmazlarsa, pek can sıkıcı bir iştir bu balık avcılığı. Hava da öyle sıcakmış ki. Yevseyka, can sıkıntısından uyumaya başlamış. Birden cumburlop suya düşmez mi!..

Düşmüş ama, hiç de öyle korkuya kapılmamış. Rahat rahat yüzmüş. Sonra birden dalıp denizin dibine varmış. Yumuşacık kızılca yosunlarla kaplı bir taşın üstüne oturup çevresine şöyle bir bakmış. Off, o ne güzellikmiş öyle.

Al bir deniz yıldızı sürünerek ağır ağır ilerliyormuş denizin dibinde. Bıyıklı, kısaçsız istakozlar, taşların arasında güvenle yürüyorlarmış. Bir yengeç, yan yan gidiyormuş. Taşların üstlerinde iri vişneler gibi deniz şakayıkları serpiymiş. Şurada burada daha

bir sürü ilginç şeyler varmış: Dalgalana dalgalana açılan deniz zambakları, sinekler gibi vızır vızır geçip giden deniz tekeleri, ötede kendisini güçlkle taşıyan bir deniz kaplumbağası, sert kabuğunun üstünde de tıpkı havadaki kelebekler gibi oynaşan iki küçücük yeşil balık, sırtında taşıdığı eviyle beyaz taşların aralarından sürüklenerek geçen bir şeytan minaresi. Bütün bunlara bakarken Yevseyka'nın aklına şu iki dize gelmiş:

Yakov Amca'nın arabası

Araba değil, ev mübarek

Tam bu sırada başının üstünde, zurna sesine benzer ciyak ciyak bir ses işitmiş:

"Kimsin sen bakalım?"

Bir de bakmış, mavimsi gümüşsü pullarıyla, patlak gözlü kocaman bir balık, dişlerini göstere-rek, tepesinde tatlı tatlı gülümsüyor, sanki masanın üzerinde, bir tabağın içinde, kızartılmış bir balık gibi duruyormuş.

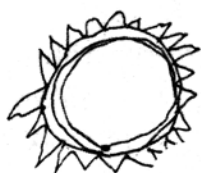
"Konuşan sen miydin," diye sormuş Yevseyka.

"Bendim ya."

Yevseyka pek şaşırmış. Sormuş:

"Ama nasıl olur? Balıklar konuşmaz ki."

Öte yandan da balığın Almanca konuşmuş olabileceğini düşünmüş:

'Bak hele. Almanca'yı hiç bilmediğim halde balığın dilini hemen anladım. Aşkolsun bana,' diye geçirmiş içinden.

Böbürlene böbürlene çevresine göz gezdirirken bir de bakmış ki allı pullu, küçücük, oynak bir balık, yakınında yüzerek hem gülüyor hem konuşuyor:

"Aaa... Bakın bakın. Acayip biri gelmiş buraya. Hem de iki kuyruklu."

Daha korkusuz balıklar, çocuğun tam burnuna doğru yüzüp ona sataşmaya başlamışlar:

"Pulları da yok, hi hi."

"Yüzgeçleri de topu topu iki tanecik."

"Oh, maşallah, maşallah."

Bu sözler Yevseyka'nın pek gücüne gitmiş.

"Terbiyesizler," demiş. "Karşılarındakinin gerçek bir insan olduğunu anlamıyorlar sanki."

Balıkları yakalamak istemiş, ama balıklar elinden kayıp hoplaya zıplaya, burunlarıyla birbirinin böğrüne vura vura, büyük bir yengeci kızdırmak için bir ağızdan türküye başlamışlar:

*"Taşların kovuğunda yaşar bir yengeç
Ağzında bir kuyruk, çiğner de çiğner
Bir balık kuyruğu, bütün bildiği
Bilmez ki enayi, tatlı sineği."*

Yengeçse, hınçlı hınçlı bıyıklarını kıvrarak, kıs-

kaçlarını uzatıp söylenmiş:

“Bir gün elbet elime geçersiniz, bakın o zaman nasıl dilim dilim keserim dillerinizi.”

İri bir balık, çocuğa sokulmuş.

“Bütün balıkların dilsiz olduğunu da nereden çıkardın,” demiş.

“Babam söylemişti.”

“‘Baba’ da ne demek?”

“Hiç. Bana benzer biri işte. Ama benden çok daha büyük. Üstelik bıyıkları da var. Kızmadığı zamanlar çok şeker insandır.”

“Balık yer mi o?”

Yevseyka bu sözden pek korkmuş. Hiç babasının balık yediğini söyler mi?

Başını yukarıya kaldırmış, bulanık yeşilimsi suların içinden gökyüzünü ve güneşi görmüş. Güneş, sarı kızıl bir bakır tepsi gibiymiş. Biraz düşünmüş, sonra bir yalan atmış:

“Yok, babam balık yemez, çünkü balıklar çok kemikli olur.”

Balık bu söze gücenmiş, bağırmaya başlamış:

“O ne kabalık öyle! Hepimiz de kemikli değiliz ya! Örneğin benim soyum kemiksizdir!..”

‘Sözü değiştirmeli,’ diye düşünmüş Yevseyka ve incelikle sormuş:

“Siz hiç bizim oralarda, yukarılarda bulundunuz mu?”

İri balık, kızgın kızgın soluyarak,

"Neyimize gerek sizin oralar," diye bağırır. "Soluk bile alamayız oralarda."

"Ama ne sinekler vardır bizim oralarda, bilseniz..."

Balık, çocuğun çevresinde bir dolanmış, sonra gelip tam burnunun ucunda durarak, "Sinekler mi," demiş. "Öyleyse sen ne diye oraları bıraktın da, kalktın buralara geldin?"

Yevseyka, 'Tamam başlıyor,' diye geçirmiş aklından. 'Hiç şakası yok, yer bu çılgın beni.'

"Hiç, öyle geziyordum, yolum buralara düştü," demiş tasasızca.

Balık yine soluyup puflamış.

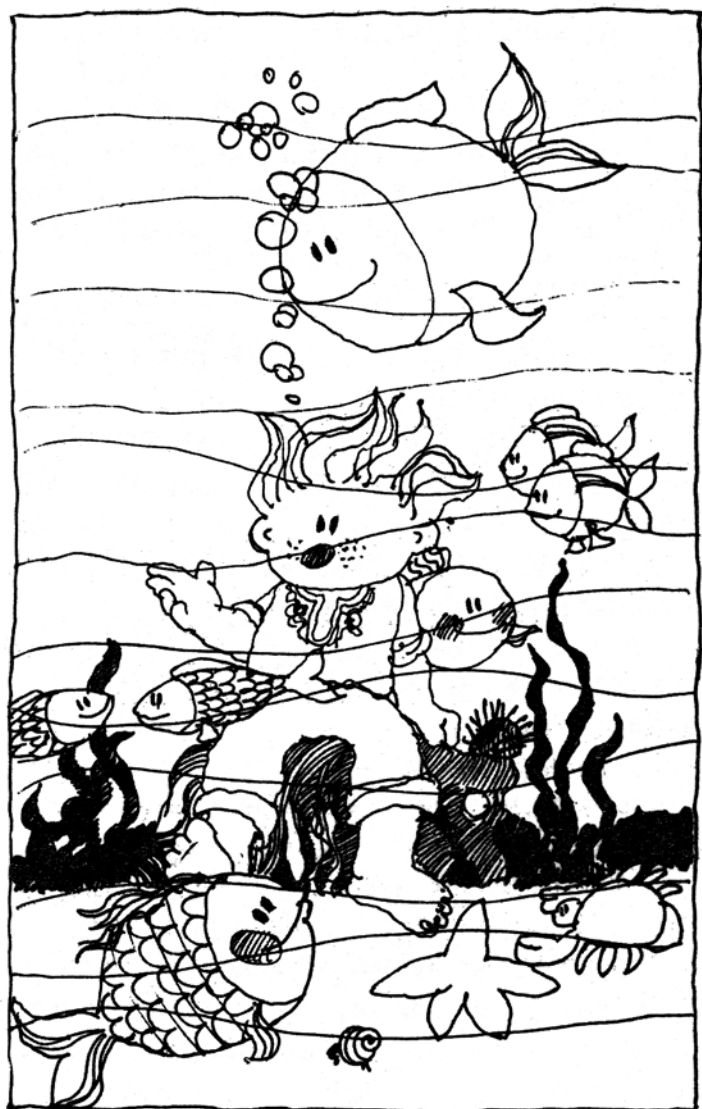
"Hımm! Belki de boğulmuş birisin sen," demiş.

"Daha neler," diye çıkışmış çocuk, yüksek sesle. "Hiç de değil! Bak şimdi ayağa kalkayım da gör."

Uğraşmış, didinmiş, ama bir türlü yerinden kalkamamış. Ağır bir yorgana sarılıymış gibi, ne dönebiliyor ne de kımıldayabiliyormuş.

'Ağlasam mı?' diye düşünmüş. Ama sonra akıl etmiş ki, suyun içinde ağlasa da bir, ağlamasa da, göz yaşları suda nasıl olsa görülmez. Öyleyse, değmez ağlamaya. Başka bir çıkar yol bulmalı.

Çevresine bakınca bir de ne görsün: Amanın! Denizde yaşayan ne varsa, hepsi toplanmamış mı çevresine. Saysan sayılmaz.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Maksim Gorki

DANKO'NUN

YÜREĞİ

Büyük yazar Gorki'nin incelikli öyküleri

Bu kitabı okurken, dile gelip türkü söyleyen balıkların yanık seslerine kulak vereceksiniz... Köyden kente göçüp kentin karmaşasında boğulan küçük, çalışkan İlya'nın, yaşamına renk katmak için kurduğu dostluklara tanık olacaksınız...

Yaşlı ormanın kıyısında bulunan bataklığa sevdiklerini kurban veren bir halkın, genç Danko'nun önderliğinde ormanı aşma çabasını heyecanla izleyeceksiniz...

Büyük yazar Maksim Gorki'nin kaleminden dökülmüş duygu yüklü bu öykülere bayılacaksınız...